

Pligter ikke alene overfor deres mindre Børn, men ogsaa overfor den konfirmerede Ungdom. Her er det ikke alene Autoriteterne, Lovgivningsmagten, Regeringen, Finansudvalget, hvis Interesse skal paakaldes, men det er de store Massers virkelige Interesse og Ansvarsfølelse overfor deres Børn, som skal paakaldes, og det forsømmes i meget høj Grad. Jeg kunde ønske, at man rundt omkring i vore Byer, ikke mindst her i denne store By, i hvert eneste Kvarter maatte komme ind paa at tage sig af Ungdommen.

Jeg havde Lejlighed til for nogle Uger siden ude paa det yderste Nørrebro rent tilfældigt at faa Indblik i, hvilket stort Arbejde enkelte Mennesker kunne udføre i den Retning. Jeg slumpede ned i en lille Handel for at købe en Cigar og saa saa en Mængde Smaapiger sidde i Bagstuen og sy og brodere. Jeg siger saa til Konen, som havde den lille Handel: er det Deres Børn? Det var dog forfærdelig mange. Nej, sagde Konen, men vær saa god og kom ind. Jeg gik indenfor, og der sad 20—22 Smaapiger og syede og broderede, og de viste mig deres Arbejde. Det var Børn fra de aller fattigste Hjem i Kvarteret, som denne Kvinde alene uden Støtte fra nogen Side hjalp til Arbejde. Hun sagde: Jeg kan faa Hundreder og Hundreder af Børn. Der burde i hver Gade i denne store By især i de store Gader som Ryesgade være for Ungdommen, baade for de mindre, men i særlig Grad for de større, Hjem, hvor de kunne indfinde sig om Aftenen, fordi de have intet Hjem, det er Sandheden, ikke alene i København, men omkring i de store Provinsbyer, de have intet Hjem. Hvad skal man sige til, at stakkels Knægte paa en 14—15—16—17 Aar, hvis Forældre bo i Etværelses-, maaske Toværelses-Lejligheder, drive om paa egen Haand. Der er desværre, højtærede Kultusminister, ingen driftige Borgerhjem, som aabne sig for dem. Her maa der ske et ligefrem revolutionerende Arbejde, her maa man paakalde de enkeltes Interesse. Naar der skabes saadanne Institutioner, naar man gaar i Gang med saadant Arbejde, haaber jeg, at Kommunen og Staten begge i Fællig ville forstaa at støtte de Bestræbelser, som ud fra Folkets egen Midte gøres for at værne den store Mængde af vor Ungdom mod alle de Farer og Fristelser, der møde den, ikke mindst i vor Tid. Til Trods for al Kultur og Civilisation ere Farerne i Virkeligheden i mange Tilfælde langt større nu om Dage for Ungdommen end før.

Jeg er som sagt taknemlig for den højtærede Kultusministers Løfte vedrørende Tilskud til Porto for Statsbiblioteket i Aarhus og takker for den Bevilling, som Udvalget har foreslaaet til Oprettelsen af en ny Institution for farlige aandssvage paa Øen Livø. Maatte jeg ikke samtidig med at takke herfor bede om, at der dog i det mindste maatte blive gjort noget for, at de unge aandssvage, som f. Eks. ere anbragte paa Tvangsarbejdsanstalterne, fordi man ikke har haft Plads til dem paa andre Institutioner, hurtigst muligt maa blive fjernede derfra og enten anbragte i Familiepleje, eller at der paa anden Maade kan skaffes Plads til dem. Jeg havde Lejlighed til ved et Besøg i Korsør Tvangsarbejdsanstalt forleden Dag at se en af mine gamle Klienter, en af mine smaa Venner, en nu 20aarig Mand, der var erklæret for aandssvag, en skikkelig Fyr, som ikke gjorde en Kat Fortræd. Han befandt sig her i Fællestue sammen med en hel Mængde gennemalkoholiserede, raa Mennesker, han var Genstand for Drilleri og Haan og Tilsidesættelse fra deres Side. Funktionærerne paa Anstalten vare flinke imod ham, men han led og han bad mig — jeg har haft ham et halvt Aarstid i mit Hjem — paa det mindeligste om at komme tilbage i Arresten eller paa Vridsløselille, for det var dog meget bedre end Opholdet her sammen med disse ødelagte og gennemalkoholiserede Individuer. Det gælder desværre ikke alene denne ene, men det gælder om mange andre, at de hurtigst muligt, inden vi endnu faa nye Institutioner, bør fjernes fra disse Anstalter.

Jeg beklager derimod, at Kultusministeren stillede i Udsigt, at man skulde til at forhøje den Betaling, som Kommunerne skulle erlægge for Patienters Ophold paa Aandssvageanstalter og saadanne Institutioner som Døvstummeanstalter og Blindeinstitutter. Det er i Virkeligheden uretfærdigt. Thi i de fattigste Kommuner i Landet findes der forholdsvis flere sindssyge, aandssvage, døvstumme og blinde end i de rige og velhavende Kommuner. Jeg maa hævde, at den Sag bør være en Statssag, for at man kan komme alle de paagældende stakkels defekte Mennesker til Hjælp, og for at Kommunerne, som i Forvejen ere besværede med Udgifter, ikke yderligere skulle opmuntres til at anbringe de paagældende Individuer i mer eller mindre daarlige Familieplejer. Spørgsmaalet om sindssyges, aandssvages, døvstummes og blindes Anbringelse er en Statssag. Jeg havde Lejlighed til ved et Besøg for nogen Tid siden vistnok i Løvelkredsen, hvor jeg